

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: V. U.
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Zuzanou Kratěnovou, advokátkou
sídlem Bělehradská 572/63, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2018 č. j. OAM-727/ZA-ZA11-VL16-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Zrekapituloval důvody, pro které mu nebyla mezinárodní ochrana podle ust. § 12 zákona o azylu udělena. Podle jeho názoru žalovaný dospěl k nesprávným závěrům, když vycházel pouze z obecných a tendenčních informací, které neodrážejí realitu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

života ukrajinského občana, který žije řadu let mimo území Ukrajiny, kde již nemá téměř žádné rodinné vazby. Byl toho názoru, že zásadní skutečnosti byly bagatelizovány s odůvodněním, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze proto, aby legalizoval svůj pobyt v České republice. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině vylučuje udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Poukázal na to, že nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že se nemá kam vrátit, na Ukrajině nemá ani část příslušníků své rodiny, podle něj nelze hovořit o rodině v pravém smyslu, neboť po letech strávených v zahraničí ho jeho rodina rozhodně nebude podporovat. Jediné vazby má v České republice. Tyto skutečnosti měly být při posuzování celé záležitosti zohledněny jako důvody hodné zřetele pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Po žalobci ani jeho nejbližších nelze spravedlivě žádat, aby území České republiky opustili a začali žít jinde. Nutit ho, aby svůj rodinný život realizoval v zemi svého původu, je zcela v rozporu se základními morálními pravidly, což dle něj představuje porušení mezinárodních závazků.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu a na své rozhodnutí ve věci. Měl za to, že postupoval v souladu s jednotlivými ustanoveními správního řádu, zákona o azylu a s ustálenou judikaturou. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem, odpovídá okolnostem případu a bylo dbáno na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Trval na tom, že nebyly dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, žalobce uvedl jako důvod podání žádosti snahu o legalizaci dalšího pobytu v České republice a obecně špatnou bezpečnostní situaci v místě jeho posledního bydliště. Konstatoval, že poskytnutí azylu je specifickým institutem a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu na území České republiky upravenými zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Poukázal na to, že žalobce daný zákon porušil, o udělení mezinárodní ochrany požádal účelově až v září 2017, přestože v České republice pobýval již od roku 2010. Zdůraznil, že žádost byla podána až v době, kdy bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, k tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dále nesouhlasil s tím, že by byl žalobce neudělením humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu zkrácen na svých právech. Hodnotil individuální okolnosti případu, nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, rozhodl v souladu s pravidly logického usuzování, vyložil neurčitý právní pojem „*důvod hodný zvláštního zřetele*“ a posoudil jeho naplnění v této konkrétní věci. Rozhodl v souladu se stávající judikатурní praxí. Byl toho názoru, že napadené rozhodnutí je správné, bylo založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, byly dodrženy procesní předpisy a vydané rozhodnutí je zákonné, žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Navrhl proto, aby byla žaloba pro nedůvodnost zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 4. 9. 2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z dotazníku Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle ust. § 10 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že žalobce je ukrajinské státní příslušnosti, pochází z Doněcké oblasti, dorozumí se česky a rusky, je pravoslavného vyznání. Od roku 2007 je rozvedený, má dceru, která žije v Polsku. Naposledy žil v Doněcké oblasti v K. Do České republiky přicestoval autobusem v roce 2010. V roce 2009 byl jako turista v Německu a v Itálii. V roce 2012 získal polské vízum, zaplatil za něj 26 000 Kč, ale byl podveden, neboť chtěl české vízum. Za důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu označil válku v Doněcké oblasti a to, že na Ukrajině nemá žádnou rodinu a není tam svoboda slova. Při pohovoru před žalovaným dále uvedl, že na Ukrajině pracoval jako taxikář a obchodoval s elektronikou, celý život bydlel v K. Do České republiky následoval svou tehdejší partnerku. Po skončení platnosti dlouhodobého pobytu zde byl nelegálně, pak byl podveden, bylo mu zařízeno polské vízum místo českého. Sdělil, že v místě jeho posledního bydliště ve vlasti to nevypadá moc dobře, město K. ovládá ukrajinská vláda. Na území Ukrajiny nežije žádný z jeho příbuzných, bratr a dcera jsou v Polsku, matka na Krymu. K tomu, že na Ukrajině není svoboda slova, konstatoval, že ve své vlasti nebyl již sedm let, z ruských internetových stránek však ví, že na Ukrajině jsou lidé zavřeni za to, že říkají pravdu proti ukrajinské vládě. On sám se proti ukrajinské vládě vyjadřoval pod videem na serveru youtube.com. Napsal 10 až 20 komentářů, ve kterých se mimo jiné vulgárně vyjadřoval o prezidentovi. Ostatní komentující se k jeho názorům stavěli kladně i záporně. Problémy kvůli tomu však neměl. S ukrajinskými státními orgány měl potíže jen v roce 2002 nebo 2003, kdy byl zákazníkem obviněn z krádeže telefonu, vysvětlilo se, že žalobce telefon neukradl. Žalobci bylo do pasu vylepeno výjezdní vízum vzhledem k uloženému správnímu vyhoštění. Nevycestoval, neboť se nemá kam vrátit, na Ukrajině je špatná situace. Obává se mobilizace, nechce jít do armády, povolávací rozkazy dle jeho matky přišly v roce 2014, v případě neuposlechnutí by mu hrozily 2 až 3 roky vězení. Partnerku v době pohovoru neměl.
7. Spis obsahuje též protokol o vyjádření účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 24. 5. 2015 č. j. KRPA-215257/ČJ-2015-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze dne 24. 5. 2015, podle kterého nebylo vycestování žalobce na Ukrajinu možné, protokol o podání vysvětlení ze dne 30. 7. 2017 č. j. KRPA-246826-7/ČJ-2017-000022 a závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince ze dne 30. 7. 2017, podle kterého již cizinec mohl vycestovat na Ukrajinu. Žalovaný shromáždil též podklady týkající se situace na Ukrajině, konkrétně informaci Ministerstva vnitra č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o situaci na Ukrajině ze dne 24. 7. 2017, zprávu Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 6. 2017, výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016, zprávu Freedom House „Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina“ z ledna 2017, výroční zprávu Human Rights Watch o Ukrajině z ledna 2017, výroční zprávu Amnesty International o Ukrajině ze dne 22. 2. 2017. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Při této příležitosti sdělil, že na Ukrajině je stále horší situace, zřejmě bude válka v Kyjevě, na Donbasu se také pořád něco děje. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 2. 2018 č. j. OAM-727/ZA-ZA11-VL16-2017 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

9. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
10. Pokud jde o námitku žalobce, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Městský soud v Praze je toho názoru, že žalovaný shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Vycházel jednak z údajů, které ke své žádosti a při pohovoru sdělil žalobce, jednak z informací o situaci na Ukrajině. Ve spise se též nachází podklady, které byly využity v řízení ve věci správního vyhoštění žalobce (závazná stanoviska k možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu, protokol o podání vysvětlení ze dne 30. 7. 2017 č. j. KRPA-246826-7/ČJ-2017-000022). Podle názoru soudu se žalovaný zabýval všemi okolnostmi případu, které řádně posoudil. Dostatečně se zabýval situací v zemi původu žalobce, vyjádřil se k probíhajícímu konfliktu na Ukrajině a odůvodnil, proč ani tato okolnost nevedla k udělení mezinárodní ochrany žalobci (str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí ve vztahu k posouzení, zda byly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu).
11. K tvrzení žalobce, že žalovaný při svých úvahách o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 zákona o azylu vycházel pouze z obecných a tendenčních informací, které neodrážejí realitu, Městský soud v Praze podotýká, že mezinárodní ochranu lze udělit pouze při splnění zákonem daných podmínek, jde o specifický institut umožňující cizinci pobývat na území České republiky. K tomu zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019 č. j. 9 Azs 166/2019-65, ve kterém se uvádí: „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany však není primárním prostředkem legalizace pobytu cizince na území ČR (k tomu např. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44), naopak je institutem výjimečným, jak již mnohokrát Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích konstatoval (např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2006, č. j. 5 Azs 298/2005 - 53). Poskytnutí mezinárodní ochrany je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, které jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.*“
12. Zdejší soud je toho názoru, že žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, zabýval se konkrétními okolnostmi případu. Se závěry žalovaného se pak soud ztotožňuje. Skutečnosti, že žalobce nemá na Ukrajině téměř žádné rodinné vazby a řadu let žije mimo území Ukrajiny, nepředstavují důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu.
13. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval do České republiky již v roce 2010, následoval sem svou tehdejší partnerku. Po skončení platnosti dlouhodobého pobytu zde pobýval nelegálně. O mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli, kdy měl z České republiky vycestovat z návaznosti na uložené správní vyhoštění (žalobce měl v cestovním dokladu vylepeno výjezdní vízum s platností do 4. 9. 2017). Je tedy zřejmé, že se žalobce do České republiky nevypravil z důvodu, že by byl ve své vlasti jakkoli ohrožen, ale přijel sem za svou tehdejší partnerkou. Na tyto skutečnosti upozornil i žalovaný ve svém rozhodnutí (str. 5 napadeného rozhodnutí).

14. Jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl válku v Doněcké oblasti, skutečnost, že na Ukrajině není svoboda slova a že tam žalobce nemá žádnou rodinu. Žalovaný se všemi těmito důvody dostatečně zabýval. Vyjádřil se k probíhajícímu konfliktu na Ukrajině, který se odehrává v oblasti, ze které žalobce pochází. V této souvislosti zmínil možnost tzv. vnitřního přesídlení, kterou může žalobce využít tím spíš, že již ve své vlasti nemá žádné vazby a řadu let tam nebyl (str. 6 napadeného rozhodnutí). Také konstatoval, že se žalobce před svým odchodem z vlasti politicky neangažoval, pouze na server youtube.com umístil několik komentářů, ve kterých se vulgárně vyjadřoval o prezidentovi. V napadeném rozhodnutí se např. uvádí: „Jeho několik let staré komentáře pod videy na sociální síti www.youtube.com, na které podle něj někteří další uživatelé této sociální sítě reagovali pozitivně a někteří negativně, pak správní orgán za cílené a uvědomělé či dlouhodobé uplatňování politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu rozhodně považovat nemůže. Se státními orgány Ukrajiny či jejich bezpečnostními složkami přitom žadatel kvůli této své činnosti rovněž zcela jednoznačně žádné problémy neměl. Svou zemi pak dle něj v roce 2010 opustil jen proto, aby do ČR následoval svou tehdejší přítelkyni. Ke svému odchodu z vlasti v té době žádný jiný důvod podle něj neměl, a rozhodně nešlo v jeho případě o odchod z důvodu jakýchkoliv politických problémů. (...) Žadatel v průběhu řízení neuvedl rovněž žádné problémy, s nimiž by se na Ukrajině během svého života potýkal, a které by ho donutily k odchodu z vlasti, tím spíše pak problémy kvůli jeho rase, národnosti, náboženství apod., a naopak popřel, že by jakékoliv takové problémy s ukrajinskými státními orgány či kýmkoliv jiným na Ukrajině měl. (...) Ohledně žadatelem tvrzených hlavních důvodů žádosti, tedy vůle zůstat v ČR, když se dle něj na Ukrajinu nemá kam vrátit ani tam již nikoho nemá, správní orgán opakovaně konstatuje, že výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, což znamená, že pro jiné pobyt nelze udělit.“
15. Žalovaný se řádně vypořádal též s otázkou strachu žalobce z povolání do armády. Uvedl, že se nejedná o důvod k udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Poukázal na to, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností. Dodal, že z informací o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že povolávací rozkazy lze na Ukrajině doručovat pouze do vlastních rukou, pokud žalobce rozkaz vlastnoručně nepřevzal, nehrozí mu trest za nenastoupení vojenské služby. Dále upozornil na výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016, podle kterého jsou na východoukrajinské frontě pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Městský soud v Praze se závěry žalovaného souhlasí a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č. j. 7 Azs 34/2017-26, ve kterém se kasační soud problematikou obav z povolání do armády zabýval: „Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně brozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

16. Žalovaný svůj závěr o neudělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu řádně odůvodnil a Městský soud v Praze se s ním ztotožňuje. Zjištěné skutečnosti nenavědčují tomu, že by byl žalobce pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodů vymezených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
17. K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině zdejší soud uvádí, že žalovaný si opatřil dostatek podkladů vypovídajících o situaci v zemi původu žalobce a se skutečnostmi z nich vyplývajících se ve svém rozhodnutí vypořádal. Konflikt na Ukrajině probíhá pouze ve dvou oblastech, v dalších 22 oblastech je situace stabilní, nedochází tam ke střetům a není tam zhoršená bezpečnostní situace. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl: „S odkazem na výše uvedené citovanou Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země není dle správního orgánu žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil do dalších částí země. Ve zbytku země je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, zcela stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům a zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se ho vůbec netýká. Správní orgán připomíná, že jmenovaný sice pochází z Doněcké oblasti, ale jak sám uvedl, na Ukrajině již sedm let nebyl, nikoho z blízkých v bydlíšti už nemá, a dle názoru správního orgánu jej tam proto ani nic nenutí se vrátit. Jmenovaný se může usídlit ve kterékoliv z 22 bezpečných oblastí Ukrajiny nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva a zhoršená bezpečnostní situace na východě země se jej tak nijak netýká.“ Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se situací na Ukrajině opakovaně zabýval, např. v usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38 uvedl: „K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“
18. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z Doněcké oblasti, která je zasažena ozbrojeným konfliktem, bylo třeba vypořádat se s možností tzv. vnitřního přesídlení žalobce. Jak je zřejmé i z výše citované pasáže napadeného rozhodnutí, žalovaný se touto otázkou zabýval. Shromáždil podklady vztahující se k této otázce, např. informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o situaci na Ukrajině ze dne 24. 7. 2017, v jejíž kapitole 6. se poukazuje na právní úpravu postavení vnitřně přesídlených osob. Neshledal, že by žalobce nemohl institutu vnitřního přesídlení využít. Zdejší soud k tomu připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. jeho usnesení ze dne 8. 6. 2016 č.j. 2 Azs 118/2016-36, „Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že tam, kde je to reálně možné, „[l]okální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. např. usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 59).“ I s danými závěry žalovaného tak zdejší soud souhlasí.

19. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
20. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
21. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí správně uzavřel, že žalobce je plně svéprávným dospělým mužem, v průběhu správního řízení netvrdil ani nedoložil, že by jeho pracovní schopnost byla snížena, ani že by měl zdravotní problémy, které by mu mohly bránit v návratu do země původu. Toto odůvodnění považuje Městský soud v Praze za dostatečné, podle soudu nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
22. Pokud jde o tvrzení žalobce, že mu měl být humanitární azyl udělen pro jeho rodinné a sociální vazby k České republice a pro neexistenci vazeb k Ukrajině, zdejší soud tento názor nesdílí a odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018 č. j. 2 Azs 141/2018-22: „Nejvyšší správní soud pouze závěrem uvádí, že se nehodlá odchýlit od své konstantní judikatury, která setrvale stojí na stanovisku, že pouze rodinné, ekonomické a sociální vazby žadatele nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Pokud jde o humanitární azyl, Nejvyšší správní soud setrává také na svém závěru, že na jeho udělení neexistuje právní nárok, a pouze skutečnost, že se stěžovatel domnívá, že splňuje důvody hodné zvláštního zřetele (jeho rodinné a ekonomické vazby v ČR), a tedy pouze polemizuje se závěry žalovaného a městského soudu, nepředstavuje porušení principu legitimního očekávání ani nezákonnost napadeného rozsudku (viz např. rozsudky ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 – 77, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).“ Ani rodinné a sociální vazby na území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

České republiky a naopak neexistence takových vazeb v domovské zemi nemůže být důvodem pro udělení humanitárního azylu, žalobce nadto na úzké rodinné a sociální vazby, které by v České republice navázal, nepoukázal (při svém pohovoru uvedl, že na území Ukrajiny nežije nikdo z jeho příbuzných, že jeho bratr a dcera pobývají v Polsku a jeho matka na Krymu a že nemá partnerku).

23. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
24. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
25. Žalovaný se na str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Posoudil bezpečnostní situaci na Ukrajině (k této otázce se zdejší soud vyjadřoval již výše) a neshledal, že by žalobci hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení jeho života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Lze dodat, že na Ukrajině sice probíhá ozbrojený konflikt, ten je však omezen pouze na dvě oblasti. Žalobce uvedl, že na Ukrajině již řadu let nebyl, jeho rodina se tam nenachází, není tedy vázán na určité místo a mohl by tak využít institutu vnitřního přesídlení. Nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a), b) a c) zákona o azylu.
26. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, žalovaný po posouzení informací o zemi původu žalobce a skutečností sdělených žalobcem v průběhu správního řízení neshledal, že by bylo vycestování žalobce v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce netvrdil ani nedoložil, že by na území České republiky vedl rodinný život. Neudělení mezinárodní ochrany tak nemůže představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. listopadu 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.